Απόφαση **1066 / 2007** (Δ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1066/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Δ΄ Πολιτικό Τμήμα
ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Αθανάσιο Κρητικό, Αντιπρόεδρο, Αχιλλέα Νταφούλη, Πλαστήρα Αναστασάκη, Αντώνιο Παπαθεοδώρου και Γεώργιο Πετράκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 9 Φεβρουαρίου 2007, με την παρουσία και της Γραμματέως Μάρθας Ψαραύτη, για να δικάσει μεταξύ:
Της αναιρεσείουσας: Εταιρίας με την επωνυμία "SEA SPRAY MARITIME LTD", που εδρεύει στη Μάλτα και εκπροσωπείται νόμιμα κατά το καταστατικό της στην Ελλάδα από την γενική πληρεξούσια και αντιπρόσωπό της ΄...., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χαράλαμπο Μεϊδάνη.
Της αναιρεσίβλητης: Εταιρίας με την επωνυμία "......", που σύμφωνα με το καταστατικό της εδρεύει στη .... είναι δε εγκαταστημένη στην Ελλάδα .... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Στυλιανό Παπανδρεόπουλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την με αριθμό έκθ. κατάθεσης 94741/5149/2002 αίτηση της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.
Εκδόθηκε η 2329/2003 οριστική απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου. Στη συνέχεια το Εφετείο Πειραιώς εξέδωσε την 236/2004 μη οριστική απόφαση επί της από 30-5-2003 έφεσης, με την οποία κήρυξε εαυτό αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο Εφετείο Αθηνών. Κατόπιν η αναιρεσίβλητη άσκησε τις με αριθμούς έκθ. κατάθεσης 7831/2003 και 158045/7829/2003 αιτήσεις ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, επί των οποίων εκδόθηκαν αντίστοιχα οι 2231/2004 και 2232/2004 οριστικές αποφάσεις του ίδιου Δικαστηρίου. Το Εφετείο Αθηνών στη συνέχεια εξέδωσε την 6399/2005 οριστική του απόφαση, την αναίρεση της οποίας ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 27 Ιουλίου 2006 αίτησή της.
Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Αχιλλέας Νταφούλης, ανέγνωσε την από 24 Ιανουαρίου 2007 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
Κατά το άρθρο 906 Κ.πολ.Δικ. οι αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές σύμφωνα με το άρθρο 905 παρ.1, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 903.Κατά δε το άρθρο 905 παρ. 1 Κ.Πολ.Δικ., με την επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις μπορεί να γίνει στην Ελλάδα αναγκαστική εκτέλεση βασισμένη σε αλλοδαπό τίτλο από τότε που θα τον κηρύξει εκτελεστό απόφαση του Μονομελούς πρωτοδικείου της περιφέρειας όπου βρίσκεται η κατοικία και, αν δεν έχει κατοικία, η διαμονή του οφειλέτη και, αν δεν έχει ούτε διαμονή, του μονομελούς πρωτοδικείου της πρωτεύουσας του κράτους. Με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 4220/1961 κυρώθηκε η από 10-6-1958 σύμβαση της Ν. Υόρκης, που αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, έχει δε από 14-10-1962 ισχύ νόμου και υπερέχει κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος των άρθρων 903,905 και 906 Κ.Πολ.Δικ. (Ολ.ΑΠ 8/1997). Η Αγγλία κύρωσε τη διεθνή αυτή σύμβαση το 1975 και έκτοτε αποτελεί εσωτερικό δίκαιο αυτής. Στο άρθρο 3 της σύμβασης ορίζεται ότι "κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα αναγνωρίζει το κύρος της διαιτητικής αποφάσεως και θα επιτρέπει την εκτέλεση σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες οι οποίοι ακολουθούνται στο έδαφος όπου

γίνεται η επίκληση της αποφάσεως και με τις προϋποθέσεις που αναγράφονται στα επόμενα άρθρα. Δεν θα επιβάλλονται για την αναγνώριση ή εκτέλεση των διαιτητικών αποφάσεων στις οποίες εφαρμόζεται η παρούσα σύμβαση, προϋποθέσεις που είναι αισθητώς αυστηρότερες, ούτε δικαστικά έξοδα που είναι αισθητώς ανώτερα από εκείνα που επιβάλλονται για την αναγνώριση ή εκτέλεση ημεδαπών διαιτητικών αποφάσεων". Με το άρθρο 4 ορίζεται ότι " για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση που προβλέπεται από το προηγούμενο άρθρο, εκείνο από τα μέρη που ζητεί την αναγνώριση και εκτέλεση πρέπει να προσκομίσει ταυτόχρονα με την αίτηση: α) το πρωτότυπο της αποφάσεως δεόντως βεβαιωμένο ή αντίγραφο του πρωτοτύπου αυτού που να περιέχει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αυθεντικότητά του και β) το πρωτότυπο της συμφωνίας που προβλέπεται από το άρθρο 2 ή αντίγραφο που περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αυθεντικότητά του (συμφωνία για υποβολή των μερών σε διαιτησία)". Με το άρθρο 5 ορίζεται ότι " η αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως μπορεί να απορριφθεί μόνο με αίτηση του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση αυτή, εφόσον το μέρος προσκομίζει στην αρμόδια αρχή της χώρας όπου επιζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση, την απόδειξη ότι : α) τα μέρη που αναφέρονται στη συμφωνία η οποία ρυθμίζεται από το άρθρο 2, είχαν με βάση το δίκαιο που εφαρμόζεται σ' αυτά κάποια ανικανότητα ή ότι η συμφωνία αυτή δεν είναι έγκυρη με βάση το δίκαιο στο οποίο τα μέρη την έχουν υπαγάγει και αν δεν υπάρχει ένδειξη γι' αυτό, με βάση το δίκαιο της χώρας στην οποία εκδόθηκε η απόφαση ή β) εκείνο από τα μέρη εναντίον του οποίου γίνεται επίκληση της απόφασης, δεν ήταν δεόντως πληροφορημένο για τον ορισμό του διαιτητή ή για τη διαδικασία της διαιτησίας ή ότι ήταν αδύνατο για κάποιο λόγο να κάνει χρήση των μέσων που είχε στη διάθεσή του, ή γ) η απόφαση αναφέρεται σε διαφορά που δεν προβλέπεται από το συνυποσχετικό ή δεν περιλαμβάνεται στις διατάξεις της διαιτητικής ρήτρας, ή ότι περιλαμβάνει αποφάσεις που υπερβαίνουν τους όρους του συνυποσχετικού ή της διαιτητικής ρήτρας, ή δ) η συγκρότηση του διαιτητικού δικαστηρίου ή η διαιτητική διαδικασία δεν ήταν σύμφωνα με τη συμφωνία των μερών, ή εάν δεν υπάρχει συμφωνία, ότι δεν ήταν σύμφωνη με το δίκαιο της χώρας όπου έλαβε χώρα η διαιτησία και ε) η απόφαση δεν έχει ακόμα καταστεί δεσμευτική για τα μέρη, ή ακυρώθηκε ή έχει ανασταλεί από αρμόδια αρχή της χώρας στην οποία η κατά το δίκαιο της οποίας εκδόθηκε η απόφαση. Με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι " η αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής αποφάσεως, θα μπορεί επίσης να απορριφθεί, αν η αρμόδια αρχή της χώρας στην οποία ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση διαπιστώνει: α) ότι κατά το δίκαιο της χώρας αυτής το αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι επιδεκτικό ρύθμισης με διαιτησία ή β) ότι η αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως θα ήταν αντίθετη με τη δημόσια τάξης της χώρα αυτής". Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι η δικαιοδοτική κρίση του δικαστηρίου που καλείται με απόφασή του να κηρύξει εκτελεστή στον τόπο του αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, που εκδόθηκε στο έδαφος άλλου κράτους, το οποίο έχει προσχωρήσει στη σύμβαση της Ν. Υόρκης, περιορίζεται στη διαπίστωση της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 4 της σύμβασης. Όμως εκείνος κατά του οποίου γίνεται η επίκληση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, μπορεί να προτείνει και αποδείξει ότι συντρέχει κάποια από τις προβλεπόμενες στη σύμβαση αυτή αρνητικές προϋποθέσεις του άρθρου 5 αυτής προκειμένου να επιτύχει την απόρριψη της αίτησης, τις οποίες το δικαστήριο αυτεπάγγελτα δεν μπορεί να λάβει υπόψη, ενώ ερευνά αυτεπάγγελτα αν τα το αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι επιδεκτικό ρύθμισης με διαιτησία κατά το δίκαιο που αυτό δικάζει ή αν η εκτέλεση της απόφασης κρίνεται αντίθετη προς τη δημόσια τάξη της χώρας στην οποία ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση (ΑΠ 460/1990). Στις προϋποθέσεις κήρυξης εκτελεστής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης δεν περιλαμβάνεται και ο έλεγχος της νομικής της ορθότητας και ειδικότερα αν εφαρμόστηκε το ουσιαστικό δίκαιο που έπρεπε να εφαρμοστεί κατά το ελληνικό ιδιωτικό διεθνές δίκαιο ή κατά συμβατικό όρο, αφού το ελληνικό δικαστήριο δεν επιτρέπεται να υπεισέλθει στην ουσία της υπόθεσης, προβαίνοντας σε αναδίκαση και νέα ουσιαστική διάγνωσή της, σε τροποποιήσεις, μεταβολές, προσθήκες η αφαιρέσεις ως προς όσα διατάσσονται με την αλλοδαπή απόφαση (Ολ.ΑΠ 899/1985, ΑΠ 65/1997). Αν η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση είναι εσφαλμένη κατ' ουσίαν, ο διάδικος που ηττήθηκε μπορεί να ασκήσει εναντίον της τα προβλεπόμενα από το αλλοδαπό δίκαιο ένδικα μέσα ή προσφυγή (ΑΠ 954/1984). Περαιτέρω, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 905 παρ. 3 και 323 παρ. 5 του Κ.Πολ.Δικ. προκύπτει, ότι για να κηρυχθεί στην Ελλάδα εκτελεστή απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου (στην εκτελεστότητα περιλαμβάνεται και η επιδικαζόμενη δικαστική δαπάνη) απαιτείται, εκτός από άλλα, να μην

είναι αντίθετη προς τη "δημόσια τάξη". Στις διατάξεις αυτές η δημόσια τάξη νοείται με την έννοια του άρθρου 33 του ΑΚ. Επομένως η κήρυξη απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου εκτελεστής στην Ελλάδα δεν συγχωρείται όταν, εξαιτίας του περιεχομένου της και ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων που προκύπτουν από την αλλοδαπή απόφαση, η εκτέλεσή της α) θα προσέκρουε σε θεμελιώδεις πολιτειακές ηθικές, κοινωνικές, δικαιϊκές ή οικονομικές αντιλήψεις που κρατούν στη χώρα και β) θα διατάρασσε τον έννομο ρυθμό που κρατεί στη χώρα (Ολ. ΑΠ 17/1999). Εξάλλου, κατά το εδάφιο 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. αναίρεση επιτρέπεται και αν παραβιάστηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Η παραβίαση αυτή εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή δηλαδή εσφαλμένη υπαγωγή. Στον έλεγχο του Αρείου Πάγου υπόκειται και η ψευδής ερμηνεία κάθε αόριστης νομικής έννοιας, δηλαδή η ορθή ή όχι εξειδίκευση αυτής, έστω και αν η εξειδίκευση βασίζεται στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ατομικής περίπτωσης, καθώς και η κακή εφαρμογή της σχετικής αόριστης νομικής έννοιας, πράγμα το οποίο συμβαίνει στην περίπτωση της εσφαλμένης υπαγωγής. Επίσης, κατά το εδάφιο 8 του άρθρου 559 του ίδιου Κώδικα, αναίρεση επιτρέπεται και αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Τέλος, ο λόγος αναίρεσης από το εδάφιο 19 του ίδιου πιο πάνω άρθρου και κώδικα, για έλλειψη νόμιμης βάσης ιδρύεται όταν από τις αιτιολογίες της απόφασης δεν προκύπτουν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις εκείνα τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν το πραγματικό του κανόνα ουσιαστικού δικαίου ο οποίος εφαρμόστηκε (υπαγωγικός συλλογισμός), ώστε καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής της διάταξης. Ο λόγος άρα δεν ιδρύεται όταν οι ελλείψεις αναφέρονται στην αιτιολόγηση απλά του αποδεικτικού πορίσματος, εφόσον αυτό διατυπώνεται με σαφήνεια. Στην προκείμενη περίπτωση η αναιρεσίβλητη εταιρεία, με τις από 8-7-2002, 21-7-2003 και 25-9-2003 αιτήσεις της, ζήτησε να κηρυχθούν εκτελεστές στην Ελλάδα οι από 21-6-2002, 17-4-2003 και 21-8-2003, αντίστοιχα, διαιτητικές αποφάσεις των αναφερόμενων και εξουσιοδοτημένων διαιτητών, οι οποίες εκδόθηκαν στο Λονδίνο και αφορούσαν διαφορές αμοιβής οι δύο πρώτες της αναιρεσίβλητης κατά της αναιρεσείουσας, από επισκευαστικές εργασίες του πλοίου της τελευταίας "...." στα ναυπηγεία της Κοστάντζας Ρουμανίας, δυνάμει σχετικού όρου που υπήρχε στη σύμβασή τους, και τα δικαστικά έξοδα η τρίτη σε σχέση με τις προηγηθείσες δύο αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις. Οι αιτήσεις αυτές έγιναν δεκτές με τις 2329/2003, 2231/2004 και 2232/2004 αποφάσεις του Μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών. Κατά των αποφάσεων αυτών η αναιρεσείουσα άσκησε τις από 30-3-2003, 7-10-2004 και 7-10-2004 εφέσεις, με τους από 8-10-2004 και 27-4-2005 πρόσθετους λόγους έφεσης. Το Εφετείο Αθηνών συνεκδίκασε και απέρριψε κατ' ουσίαν τις εφέσεις αυτές και πρόσθετους λόγους, επικυρώνοντας έτσι τις πρωτόδικες αποφάσεις που κήρυξαν εκτελεστές τις παραπάνω αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις. Συγκεκριμένα το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του, όπως απ' αυτή προκύπτει, δέχτηκε ανέλεγκτα ακόλουθα:"Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, που περιέχονται στα ταυτάριθμα με τις εκκαλούμενες πρακτικά συνεδριάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, τις ένορκες βεβαιώσεις των .... και ...., για τις οποίες συντάχθηκαν οι ... και .... πράξεις της συμβολαιογράφου Αθηνών Αικατερίνης Απολλωνάτου, μετά νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση της εφεσίβλητης (βλ. την .... έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο πρωτοδικείο Αθηνών ...) και όλα τα νομίμως προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα γεγονότα: Η αιτούσα (αναιρεσίβλητη) είναι αλλοδαπή εταιρία με έδρα την .... και εγκατεστημένη νομίμως στην Ελλάδα, η δε καθής (αναιρεσείουσα) είναι εταιρία που εδρεύει τυπικά στη Μάλτα και με πραγματική έδρα την Αθήνα. Δυνάμει συμβάσεως που συνήφθη στις 20-3-2000 μεταξύ της αιτούσας εταιρίας και της καθής η αίτηση η πρώτη ανέλαβε τις εργασίες επισκευών του υπό σημαία Μάλτας πλοίου ..... πλοιοκτησίας της δεύτερης, στα ναυπηγεία της Κοστάντζας Ρουμανίας, όπου αυτό ήταν παροπλισμένο, έναντι αμοιβής. Κατά τον όρο 6 της σύμβασης αυτής, συμφωνήθηκε ότι "α) αυτή η σύμβαση θα διέπεται από το αγγλικό δίκαιο και β) αν προκύψει οποιαδήποτε διαφορά θα γίνουν προσπάθειες συμβιβαστικής επίλυσης της με διαπραγματεύσεις. Εάν η προσπάθεια συμβιβαστικής επίλυσης αποδειχθεί αδύνατη, τότε η διαφορά θα υποβάλλεται για διαιτησία στο Λονδίνο". Μετά το πέρας των εργασιών επισκευής του πλοίου η αιτούσα .... εταιρία απέστειλε προς την καθής το ... συνολικό τιμολόγιο για τις εργασίες επισκευών, αιτουμένη την καταβολή του ποσού του 1.469.902 δολλαρίων ΗΠΑ. Ανεφύησαν όμως διαφορές μεταξύ των διαδίκων και έτσι αμφότερες διόρισαν

διαιτητές του Λονδίνου και δη η αιτούσα τον Κρίστοφερ Moss και η καθής τον Τζών Λευτάκη και αυτοί διόρισαν τον Αλέξανδρο Καλαντζή προς συμπλήρωση του διαιτητικού δικαστηρίου, ως τρίτο διαιτητή. Η αιτούσα ζήτησε ως υπόλοιπο αμοιβής της από τις επισκευαστικές αυτές εργασίες το ποσό των 703.612 δολλαρίων ΗΠΑ, από την καθής η αίτηση, η δε καθής αρνήθηκε τέτοια οφειλή της και ανταπαίτησε το ποσό των 227.674,75 δολλαρίων ΗΠΑ, ισχυριζόμενη ότι είχε πληρώσει παραπάνω από ό,τι κανονικά όφειλε. Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Αγγλικού αυτού διαιτητικού δικαστηρίου οι διάδικες εταιρείες εκπροσωπήθηκαν από δικηγόρους, υποστήριξαν με έγγραφες προτάσεις τους ισχυρισμούς τους και προσκόμισαν και εξέτασαν μάρτυρες επί των πραγματικών περιστατικών. Η διαιτητική απόφαση τελικά εκδόθηκε στις 21-6-2002 και επιδίκασε υπέρ της αιτούσας και σε βάρος της καθής η αίτηση το ποσό των 560.000 δολλαρίων ΗΠΑ πλέον τόκου επ'αυτού με επιτόκιο 5,5% ετησίως από τις 15-1-2001 όσον αφορά το ποσό των 280.000 δολλαρίων ΗΠΑ και από τις 15-2-2001 όσον αφορά το υπόλοιπο ποσό των 280.000 δολλαρίων ΗΠΑ, ενώ το διαιτητικό δικαστήριο επιφυλάχθηκε να εκδώσει νέα απόφαση για την οριστική εκκαθάριση των υπολοίπων κονδυλίων καθώς και για τον καθορισμό του ύψους των δικαστικών εξόδων. Στην συνέχεια εκδόθηκε από το ίδιο αλλοδαπό διαιτητικό δικαστήριο η δεύτερη από 17-4-2003 διαιτητική απόφαση, εν μέρει οριστική, που επιδίκασε στην αιτούσα και σε βάρος της καθής η αίτηση το ποσό των 80.567 δολλαρίων ΗΠΑ, από την ίδια έννομη σχέση, εντόκως από την 15-1-2001 με επιτόκιο 4,5% ετησίως ανατοκιζόμενο ανά τρίμηνο και να της καταβάλει επίσης οποιαδήποτε ποσά αυτή (αιτούσα) κατέβαλε για την αμοιβή και τα έξοδα των διαιτητών εντόκως από την ημέρα καταβολής αυτών με επιτόκιο 6% ετησίως και με τρίμηνο ανατοκισμό. Κατά τη διαδικασία αυτή οι διάδικες εταιρίες υπέβαλαν έγγραφες προτάσεις χωρίς να ζητήσουν προφορική ανάπτυξη των ισχυρισμών τους ενώπιον των διαιτητών.

Στη συνέχεια εκδόθηκε η από 21-8-2003 τρίτη διαιτητική απόφαση του ίδιου αλλοδαπού διαιτητικού δικαστηρίου με την οποία προσδιορίσθηκε το ποσό των δικαστικών εξόδων της αιτούσας και με την οποία η καθής υποχρεώθηκε να καταβάλει στην αιτούσα α) ποσό λιρών Αγγλίας 181.699, 09 εντόκως με επιτόκιο 6% ανά έτος από την 21-6-2002 μέχρι την ημέρα έκδοσής της (21-8-2003) και με τρίμηνο ανατοκισμό β) ποσό λιρών Αγγλίας 17.922 πλέον τόκων με επιτόκιο 6% ετησίως από 17-4-2003 μέχρι την ημέρα έκδοσής της (21-8-2003) και γ) τόκους επί του συνόλου των δύο ως άνω ποσών (181.699,09 και 17.922 λιρών Αγγλίας)με επιτόκιο 5,75% ανά έτος από την ημέρα της έκδοσής της (21-8-2003) με τρίμηνο ανατοκισμό και να υποχρεωθεί η καθής να καταβάλει στην αιτούσα οποιοδήποτε ποσό αυτή (αιτούσα) κατέβαλε για τη αμοιβή και τα έξοδα των διαιτητών εν σχέσει με αυτήν την απόφαση εντόκως από την ημέρα της πληρωμής αυτού με επιτόκιο 5,75% ετησίως και με τρίμηνο ανατοκισμό. Όλες οι άνω διαιτητικές αποφάσεις κατέστησαν αμετάκλητες μη υποκείμενες σε κανένα ένδικο μέσο ενώπιον των Αγγλικών δικαστηρίων. Εξάλλου κατά την διαδικασία κηρύξεως εκτελεστής αλλοδαπής απόφασης, περιλαμβανομένης και της διαιτητικής, η εξουσία του δικαστηρίου είναι περιορισμένης έκτασης και εκτείνεται μόνο στην ενέργεια αυτού για τη διακρίβωση της συνδρομής των προϋποθέσεων της κήρυξης ή μη εκτελεστής αλλοδαπής απόφασης. Στην περίπτωση αυτή η κρίση του αλλοδαπού διαιτητικού δικαστηρίου για την ουσία της υπόθεσης, διαφεύγει τον έλεγχο του ημεδαπού δικαστηρίου ως προς τη νομική και ουσιαστική ορθότητά της και ως εκ τούτου το ημεδαπό δικαστήριο, εξετάζοντας τις προϋποθέσεις κηρύξεως αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης στην ημεδαπή, δεν έχει τη δυνατότητα να προβεί σε αναδίκαση της υπόθεσης, σε τροποποιήσεις, μεταβολές, προσθήκες ή αφαιρέσεις ως προς τα διατασσόμενα με την αλλοδαπή απόφαση και την έκδοση νέας επί της ουσίας απόφασης, ήτοι το ημεδαπό δικαστήριο δεν εξετάζει ισχυρισμούς που ανάγονται στην ουσία.

Συνεπώς οι ισχυρισμοί της εκαλλούσας (αναιρεσείουσας) και δη α) του ότι οι άνω αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις αποτελούν προϊόν παραπλάνησης του διαιτητικού δικαστηρίου και της ιδίας, καθόσον η εφεσίβλητη (αναιρεσίβλητη) δεν συνεβλήθη η ιδία ως εργολάβος, αλλά ως αντιπρόσωπος της αναφερόμενης εταιρίας των ναυπηγείων της Κοστάντζας και επομένως δεν εδικαιούτο αυτή την αμοιβή εκ της επισκευής του πλοίου, β) του ότι οι απαιτήσεις της εφεσίβλητης είναι καταπλεονεκτικές, γ) του ότι η εκτέλεση της πρώτης διαιτητικής απόφασης προσκρούει στις διατάξεις των άρθρων 281, 288, 200, 9191 ΑΚ, καθόσον το επιδικασθέν ποσό δεν οφείλεται, είναι δυσανάλογο προς το πραγματικό κόστος των γενομένων επισκευών, είναι προϊόν εκβιασμού και επιχειρείται η είσπραξη αυτού δύο φορές, είναι ισχυρισμοί που άπτονται της ουσίας της υποθέσεως και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο έρευνας από το δικαστήριο σύμφωνα με

τα ανωτέρω. Ο ισχυρισμός περί διπλής πληρωμής, αν τυχόν υφίσταται, μπορεί να επιλυθεί κατά την εκτέλεση. Υπό τους άνω ισχυρισμούς η εκτέλεση των άνω αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων δεν είναι αντίθετη προς την δημόσια τάξη της ημεδαπής, καθόσον δεν είναι αντίθετη προς θεμελιώδεις κανόνες και αρχές της ελληνικής κοινωνικής, οικονομικής, πολιτικής και ηθικής ζωής, δοθέντος ότι η έννοια της δημόσιας τάξης είναι όχι η εσωτερική κατά το άρθρο 3 του ΑΚ, αλλά η στο άρθρο 33 ΑΚ αναφερομένη (διεθνής δημόσια τάξη) προς την οποία υφίσταται αντίθεση οσάκις η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση προσκρούει στους βασικούς και θεμελιώδους σημασίας κανόνες που απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις που διέπουν το βιοτικό ρυθμό της χώρας υποδοχής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής στην ημεδαπή κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προκαλέσει διαταραχή στο βιοτικό ρυθμό που κυριαρχεί στη χώρα. Ειρήσθω ότι τα νομικά ή ουσιαστικά σφάλματα της αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως, αν υπάρχουν, θα μπορούσαν να διορθωθούν δι' ασκήσεως των σχετικών κατά το αλλοδαπό δικονομικό δίκαιο ενδίκων μέσων.
Συνεπώς, ορθώς έκριναν περί τούτων οι εκκαλούμενες και ως εκ τούτου οι τα αντίθετα υποστηρίζοντες λόγοι των συνεκδικαζομένων εφέσεων και πρόσθετοι τοιούτοι είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι κατ' ουσίαν. Περαιτέρω, οι άνω αποφάσεις (εκκαλούμενες) κήρυξαν εκτελεστές τις άνω διαιτητικές αποφάσεις κατά τις οριστικές τους διατάξεις. Αντίθεση στην ελληνική δημόσια τάξη δεν συνιστά η κήρυξη αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, που περιέχει και μη οριστικές διατάξεις καθόσον και στην ελληνική δίκη είναι σύνηθες η κήρυξη εκτελεστής της απόφασης μόνο ως προς τις οριστικές διατάξεις της. Ὡθεν ορθώς έκριναν περί τούτου οι εκκαλούμενες και ο περί του αντιθέτου λόγος της πρώτης έφεσης είναι απορριπτέος ως αβάσιμος κατ' ουσίαν. Ακόμη το Αγγλικό τούτο διαιτητικό δικαστήριο επελήφθη βάσει της συμφωνηθείσης αυτής διαιτητικής ρήτρας, την οποία ενώπιόν του δεν αμφισβήτησε η εκκαλούσα και έκρινε βάσει αυτής.
Συνεπώς, υπό την έννοια αυτή, διαπίστωσε την εγκυρότητά της κατά το διέπον αυτή αγγλικό δίκαιο, ως είχε συμφωνηθεί με τον άνω όρο 6 της μεταξύ τους σύμβασης, αφού προχώρησε στην εκδίκαση της άνω διαφοράς. Αλλά και αν δεν διαλαμβάνουν περί της εγκυρότητος της διαιτητικής αυτής ρήτρας οι άνω αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις επαρκή αιτιολογία ή ελλείπει οποιαδήποτε αιτιολογία περί τούτου δεν υφίσταται αντίθεση στην ελληνική δημόσια τάξη, αφού μάλιστα εν προκειμένω δεν υποκρύπτεται στέρηση κάποιου δικαιώματος της εκκαλούσας προς υπεράσπισή της ή εφαρμογή κανόνα του ουσιαστικού δικαίου, που είναι αντίθετος στην ημεδαπή δημόσια τάξη. Ἐτσι δεν αποδείχθηκε η ακυρότητα της διαιτητικής ρήτρας κατά το διέπον αυτή αγγλικό δίκαιο. Εξάλλου η διαιτητική αυτή ρήτρα ασφαλώς, ως διετυπώθη, καλύπτει την επίδικη διαφορά, διότι άλλως δεν θα είχε νόημα για πιο λόγο συνεφωνήθη, η τυχόν δε ακυρότητα της κυρίας συμβάσεως (επισκευής του πλοίου) δεν επιδρά άνευ ετέρου στο κύρος της διαιτητικής ρήτρας λόγω της αυτοτελείας της.
Συνεπώς ορθώς έκριναν περί τούτων οι εκκαλούμενες και οι τα αντίθετα υποστηρίζοντες λόγοι των εφέσεων και πρόσθετοι τοιούτοι είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι κατ' ουσίαν, ως και εκείνος κατά τον οποίο ανατρέπεται η εγκυρότητα της ρήτρας περί εφαρμογής του αγγλικού δικαίου, κατά τη διάταξη του άρθρου 3 π. 3 της Σύμβασης της Ρώμης του 1958 (ν. 1792/1988), καθόσον η Σύμβαση της Ρώμης δεν εφαρμόζεται σε συμφωνίες διαιτησίας και επιλογής δικαστηρίου (άρθρ. 1 παρ. 2 περ. δ της Σύμβασης). Εξάλλου η επιλογή του αγγλικού δικαίου παρά των διαδίκων είναι νόμιμη, αφού ρητώς η Σύμβαση της Νέας Υόρκης ομιλεί περί υπαγωγής της συμφωνίας στο δίκαιο το οποίο τα μέρη την υπήγαγαν, απορριπτομένου και του αντιθέτου περί τούτου λόγου των εφέσεων. Περαιτέρω απορριπτέος είναι και ο λόγος των εφέσεων κατά τον οποίο υφίσταται αντίθεση στην ελληνική δημόσια τάξη λόγω του ότι διατάξεις των διαιτητικών αποφάσεων δεν αναφέρουν το ακριβές ποσό, όσον αφορά την αμοιβή και τα έξοδα των διαιτητών, καθόσον τούτο δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας δίκης, αλλά ενδεχομένης δίκης περί την εκτέλεση του άρθρου 933 Κ.Πολ.Δ. Τέλος απορριπτέος κρίνεται και ο τελευταίος λόγος των εφέσεων και δη ο πρώτος λόγος της τρίτης εφέσεως κατά τον οποίο τα άνω δικαστικά έξοδα, τα οποία επιδικάσθηκαν δια της τρίτης ως άνω διαιτητικής αποφάσεως είναι υπέρογκα κατά τρόπο που να προσβάλλεται η ημεδαπή δημόσια τάξη, καθόσον η υψηλή δικαστική δαπάνη που επιβλήθηκε σε βάρος του ηττηθέντος διαδίκου δεν εμποδίζει την κήρυξη της εκτελεστότητος αλλοδαπής απόφασης για λόγους δημόσιας τάξης. Ειρήσθω ότι η διάταξη του άρθρου 3 της Συμβάσεως της Ν. Υόρκης που απαγορεύει να επιβάλλονται δικαστικά έξοδα αισθητώς ανώτερα από εκείνα

που επιβάλλονται για τις εθνικές διαιτητικές αποφάσεις, αναφέρεται στα έξοδα της δίκης για την κήρυξη της εκτέλεσης αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων και όχι για τα δικαστικά έξοδα που όρισε το αλλοδαπό Διαιτητικό Δικαστήριο. Κατ' ακολουθίαν και μη υπάρχοντος άλλου λόγου εφέσεως, οι ένδικες εφέσεις και οι πρόσθετοι λόγοι εφέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι κατ' ουσίαν". Κρίνοντας έτσι το Εφετείο διέλαβε στην απόφασή του επαρκείς, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που επιτρέπουν τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή των διατάξεων του ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκαν. Δεν στέρησε την απόφασή τα του από νόμιμη βάση. Έχει προβεί σε ορθή εξειδίκευση της αόριστης νομικής έννοιας "Ελληνική δημόσια τάξη" και σωστή εφαρμογή αυτής, με ορθή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που προέκυψαν. Πράγματι από το πιο πάνω περιεχόμενο και τις συγκεκριμένες περιστάσεις που αναφέρονται στις αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις προκύπτει, ότι η εκτέλεση των αποφάσεων αυτών στην Ελλάδα δεν είναι αντίθετη προς την "εγχώρια δημόσια τάξη", διότι δεν προσκρούει σε θεμελιώδεις πολιτειακές, ηθικές, κοινωνικές, δικαιϊκές ή οικονομικές αντιλήψεις που κρατούν στη χώρα αυτή, ούτε διαταράσσει τον έννομο ρυθμό που διατηρείται εδώ. Ορθά το Εφετείο περιορίστηκε στη διαπίστωση της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 4 της άνω σύμβασης της Ν. Υόρκης και δεν υπεισήλθε στην ουσία της υπόθεσης, προβαίνοντας σε αναδίκαση και νέα ουσιαστική διάγνωση της υπόθεσης, διατάσσοντας μάλιστα, κατά παραδοχή σχετικού αιτήματος της αναιρεσείουσας, αποδείξεις αναφορικά με τους προαναφερθέντες ισχυρισμούς της για παραπλάνηση του δικαστηρίου και της ίδιας, για καταπλεοναστικές απαιτήσεις της αναιρεσίβλητης, για ύπαρξη αντίθεσης στην εκτέλεση της πρώτης διαιτητικής απόφασης προς τις διατάξεις των άρθρων 281, 288, 200 και 919 ΑΚ, καθόσον το ποσό που επιδικάστηκε δεν οφείλεται, είναι δυσανάλογο προς το πραγματικό κόστος των γενομένων επισκευών, είναι προϊόν εκβιασμού κ.λ.π. Κατέληξε σε ορθό πόρισμα και έτσι δεν υπέπεσε στις αποδιδόμενες πλημμέλειες που προβλέπονται από τα εδάφια 1, 8,10,11 και 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δικ. Σύμφωνα με αυτά, οι τρεις συναφείς λόγοι του αναιρετηρίου που υποστηρίζουν τα αντίθετα πρέπει να απορριφθούν σε κάθε περίπτωση. Ειδικότερα:Ο πρώτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσείουσα επικαλείται τα εδάφια 1 και 8 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δικ. και ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη υπέπεσε στις πλημμέλειες από τις διατάξεις αυτές, γιατί δεν έλαβε υπόψη και δεν εξέτασε καθόλου τους ισχυρισμούς της που ασκούσαν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και προέβαλε με τις προτάσεις της τόσο στον πρώτο βαθμό, όσο και στο Εφετείο με το δεύτερο πρόσθετο λόγο έφεσης κατά της 2329/2003 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών, κατά τους οποίους " η από 21-6-2002 διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και χρηστά ήθη, γιατί η σύμβαση επισκευής του πλοίου είναι αισχροκερδής και καταπλεονεκτική και άκυρη (άρθρο 179 ΑΚ), στο βαθμό και κατά το μέρος που το ποσό των 560.000 δολλαρίων ΗΠΑ που επιδικάστηκε, συνιστά τμήμα της συνολικώς αξιωθείσας μέχρι σήμερα υπέρογκης και καταπλεονεκτικής εργολαβικής αμοιβής των 1.648.222 δολλαρίων ΗΠΑ, δηλαδή η αναιρεσίβλητη για εργασίες συνολικού ποσού κάτω από 665.421 δολ. ΗΠΑ εισέπραξε συνολικά 1.976.903,71 δολλάρια ΗΠΑ", πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι έχουν ληφθεί υπόψη εδώ και απορρίφθηκαν οι άνω ισχυρισμοί και λόγος έφεσης, ως κατ' ουσίαν αβάσιμοι. Ο δεύτερος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο προσάπτονται στην αναιρεσιβαλλομένη οι ίδιες ως άνω πλημμέλειες, γιατί δεν έλαβε υπόψη και δεν εξέτασε καθόλου τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, που προέβαλε με τις προτάσεις στο πρωτοδικείο και στο Εφετείο με τον πρώτο πρόσθετο λόγο της από 30-5-2003 έφεσης κατά της 2329/2003 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών, κατά τους οποίους " η αλλοδαπή απόφαση αποτελεί προϊόν παραπλάνησης της ίδιας και του διαιτητικού δικαστηρίου και υπό την έννοια αυτή αντίκειται στην ελληνική δημόσια τάξη, σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ. 2 της σύμβασης της Ν. Υόρκης (ν. 4220/1961), πρέπει να απορριφθεί ομοίως ως αβάσιμος, διότι οι ισχυρισμοί αυτοί και πρόσθετος λόγος λήφθηκαν υπόψη και απορρίφθηκαν επίσης ως κατ' ουσίαν αβάσιμοι. Ο ίδιος λόγος αναίρεσης, κατά τις αιτιάσεις του από τα εδάφια 10 (γιατί δεν διέταξε το Εφετείο αποδείξεις για τους ισχυρισμούς αυτούς) και 11 (γιατί δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε και προσκόμισε για το βάσιμο των ισχυρισμών της) του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δικ., πρέπει να απορριφθεί, κατά την πρώτη αιτίαση ως απαράδεκτος, διότι πλέον μετά το άρθρο 17 παρ. 2 του ν. 2915/2001 έχουν διαγραφεί οι λέξεις " ή δεν διέταξε αποδείξεις γι' αυτά" και το εδάφιο 10 έχει τη διατύπωση "αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης χωρίς απόδειξη", σε κάθε δε περίπτωση στη διαδικασία της

εκούσιας δικαιοδοσίας κατά την οποία εκδικάστηκε η παρούσα υπόθεση (άρθρα 740 επ. Κ.Πολ.Δικ) το δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να διατάξει απόδειξη, κατά δε τη δεύτερη αιτίαση προεχόντως ως αόριστος (δεν αρκεί η επίκληση μόνο της διάταξης που προβλέπει το λόγο) και σε κάθε περίπτωση ως αλυσιτελής. Τέλος, ο τρίτος και τελευταίος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο υπέπεσε στις πλημμέλειες που προβλέπονται από τα εδάφια 1 και 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δικ., γιατί εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το άρθρο 5 παρ. 2 της σύμβασης της Ν. Υόρκης, για να απορρίψει στη συνέχεια με την πιο πάνω ασαφή και ανεπαρκή αιτιολογία, χωρίς αξιολόγηση του υπέρμετρου των επιδικασθέντων εξόδων, τον πρώτο λόγο της από 7-10-2004 έφεσης της αναιρεσείουσας κατά της 2231/2004 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών, κατά τον οποίο " με την εφεσιβαλλόμενη απόφαση επιβλήθηκαν από το πρωτοδικείο δικαστικά έξοδα ύψους λιρών Αγγλίας 181.699,09 για την πρώτη απόφαση και λιρών Αγγλίας 17.992 για τη δεύτερη διαιτητική απόφαση, ποσό το οποίο είναι υπέρογκο, αφού ξεπερνά το μισό της απαίτησης της αναιρεσίβλητης και τα 3/5 του ποσού που (κακώς) επιδικάστηκε στην αναιρεσίβλητη με τρόπο που προσβάλλει τη δημόσια τάξη δ.δ.δ της Ελλάδας, αποτελεί δε στην πραγματικότητα εμπόδιο στην πρόσβαση στη δικαιοσύνη και με την έννοια αυτή αντίκειται στην Ελληνική δημόσια τάξη" πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι το συνολικό αυτό ποσό των δικαστικών εξόδων που επιδίκασαν οι αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις, ύστερα από εκούσια υπαγωγή των διαδίκων στους εξουσιοδοτηθέντες Άγγλους διαιτητές, δεν είναι υπέρμετρο και δεν τελεί σε προφανή δυσαναλογία προς το ύψος της αξίας του αντικειμένου της διαφοράς ώστε η εκτέλεσή τους στην Ελλάδα να είναι αντίθετη προς την ημεδαπή δημόσια τάξη, επομένως η αναιρεσιβαλλομένη που απέρριψε τον άνω ισχυρισμό και λόγο έφεσης, σωστά κατ' αποτέλεσμα έκρινε, έχει ορθό διατακτικό και πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 578 Κ.Πολ.Δικ., να αντικατασταθεί η εσφαλμένη απορριπτική αιτιολογία με την αμέσως πιο πάνω ορθή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
Απορρίπτει την από 27-7-2006 αίτηση της εταιρείας "SEA SPRAY MARITIME LTD", για αναίρεση της 6399/2005 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.
Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, που ορίζει σε χίλια εκατόν εβδομήντα (1.170) ευρώ.
Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 21 Φεβρουαρίου 2007. Και
Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2007 .

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ